[2021] 7 எஸ்.சி.ஆர். 269

சத்பீர் சிங் & மற்றொருவர்

எதிர்

ஹரியானா மாநிலம்

(குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு எண்: 1735 – 1736/2010)

மே 28, 2021

முன்னிலை

[மாண்புமிகு தலைமை நீதியரசர் திரு. என். வி. ரமணா

மற்றும்

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. அனிருத்தா போஸ்]

*தண்டனைச் சட்டம், 1860: பிரிவு 304 பி - வரதட்சணை மரணம் - திருமணமாகி ஒரு வருடம் கழித்து பாதிக்கப்பட்டவர் தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்ற வழக்கின் கீழ் தண்டனை, அதுவும் அவரது மரணத்திற்கு முன்பு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவரால் குறைந்த வரதட்சணை கொண்டு வந்ததற்காக கொடுமை மற்றும் துன்புறுத்தலுக்கு ஆளானார் - பிரிவு 304 பி மற்றும் 306 இன் கீழ் குற்றங்களுக்காக குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு முறையே 7 ஆண்டுகள் மற்றும் 5 ஆண்டுகள் கடுங்காவல் தண்டனை - விசாரணை நீதிமன்றத்தின் உத்தரவை உயர் நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது - மேல்முறையீட்டில், தீர்வு: தீக்காயங்களால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் மரணம் அவருக்கு திருமணமான ஒரு வருடத்திற்குள் நடந்தது என்பதை*

அரசுத் தரப்பு வெற்றிகரமாக நிரூபிக்க முடிந்தது – அவர் இறப்பதற்கு சற்று முன்பு வரதட்சணை கேட்டு துன்புறுத்தலுக்கும் கொடுமைக்கும் ஆளானார் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது – வரதட்சணை கேட்ட சம்பவங்களும், பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் மரணத்திற்கும் இடையே ஒரு நேரடி மற்றும் நெருக்கமான தொடர்பு இருந்தது என்பதை சூழ்நிலைகளின் சங்கிலியானது நிரூபிக்கிறது – சாட்சிகளின் வாக்குமூலம் சீரானவை நம்பகமானவை மற்றும் உறுதிப்படுத்தக்கூடியவை - இருப்பினும், பிரிவு 113 பி இல் உள்ள அனுமானம் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரால் மறுக்கப்படவில்லை - எனவே, உயர்நீதிமன்றமும், விசாரணை நீதிமன்றமும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை 304 பி பிரிவின் கீழ் குற்றவாளி என்று தீர்ப்பளித்தன - பிரிவு 306 இன் கீழ் குற்றத்தைப் பொறுத்தவரை, தற்கொலை காரணமாக மரணம் ஏற்பட்டது என்பதை அரசுத் தரப்பு நிறுவத் தவறிவிட்டது. எனவே, பிரிவு 306 இன் கீழான தண்டனை ஒதுக்கி வைக்கப்படுகிறது - சாட்சியச் சட்டம், 1872 - பிரிவு 113 பி, 113 ஏ.

பிரிவு. 304 பி - சொற்றொடர் 'சற்று முன்' - விளக்கம் - தீர்வு : பிரிவு. 304 பி இல் 'சற்று முன்' என்ற சொற்றொடரை உடனடியாக முந்தைய பொருள் என்று கருத முடியாது - கடுமையான விளக்கம் சட்டமாக்கலின் நோக்கத்தையே தோற்கடிக்கும் - இந்த நீதிமன்றம் அந்த சொற்றொடர் எத்தகையது என்பதை வரையறுக்க எந்த கடுமையான சூத்திரங்களையும் வகுக்க முடியாது – எனவே, கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தலுக்கும், பாதிக்கப்பட்டவரின் மரணத்திற்கும் இடையிலான காலம் விரைவில் வரையறுக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் வருமா என்பதை தீர்மானிக்க நீதிமன்றங்கள் தங்கள் விருப்புரிமையைப் பயன்படுத்த வேண்டும் - கொடுமைக்கும்

அதன் விளைவாக ஏற்படும் பாதிக்கப்பட்டவர் மரணத்திற்கும் இடையே ஒரு நெருக்கமான மற்றும் நேரடி தொடர்பை நிறுவுதல் மேற்கூறிய தீர்மானத்திற்கு முக்கியமானதாகும்.

பிரிவு. 304 பி - வரதட்சணை மரணம் - மரணத்தை கொலை அல்லது தற்கொலை அல்லது தற்செயலானது என வகைப்படுத்துதல் - புறாகூண்டு தத்துவம் அணுகுமுறை - தீர்வு : பிரிவு. 304 பி மரணத்தை கொலை அல்லது தற்கொலை அல்லது தற்செயலானது என்று வகைப்படுத்துவதில் புறாகூண்டு தத்துவம் அணுகுமுறையை கையாளவில்லை - அத்தகைய வகைப்படுத்தப்படாததற்கான காரணம், மரணம் சாதாரண சூழ்நிலைகளில், சந்தர்ப்பங்களில், கொலை அல்லது தற்கொலை அல்லது தற்செயலானது வேறுவிதமாக நிகழ்கிறது என்ற உண்மையின் காரணமாகும்.

பிரிவு 304 பி - சட்டத்தில் சேர்த்தல் - சட்டத்தின் வரலாறு - விளக்கப்பட்டது.

சாட்சியச் சட்டம், 1872: பிரிவு. 113 பி - வரதட்சணை மரணம் பற்றிய அனுமானம் - மறுப்பு - தீர்வு : அத்தகைய பெண் இறப்பதற்கு சற்று முன்பு, அத்தகைய நபரால் அந்த பெண் வரதட்சணை கொடுமைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார் என்று அரசுத் தரப்பு நிரூபிக்கும் போது அல்லது வரதட்சணை கோரும் எந்தவொரு கோரிக்கையுடனும் அல்லது அது தொடர்பாக, குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராக பிரிவு 113 பி இன் கீழ் ஒரு காரண அனுமானம் எழுகிறது - அதன்பிறகு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் இந்த சட்டரீதியான அனுமானத்தை மறுக்க வேண்டும் - பிரிவு 113 பி இன் கீழ்

*காரணகாரியத்தின் மறுக்கக்கூடிய அனுமானத்தின் பயன்பாடு, நீதிபதிகள், எதிர்த்தரப்பு மற்றும் வழக்குத் தொடுத்தல் ஆகியவற்றில் அதிக பொறுப்பை உருவாக்குகிறது – அவர்கள் பிரிவு 304 பி இன் கீழ் தொடர்பான குற்றவியல் வழக்குகளை விசாரணை நடத்தும்போது கூடுதல் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.*

*குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம், 1973: பிரிவுகள். 233, 232 – எதிர்தரப்பு சார்பாக - குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கான உரிமை, பிரிவு 233 இன் கீழ் - தீர்வு: பிரிவு. 232 இன் கீழ், அரசுத் தரப்பில் சாட்சியங்களை விசாரணைக்கு எடுத்து, பிறகு குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை விசாரித்து, இந்த விஷயத்தில் அரசு தரப்பு மற்றும் எதிர்தரப்பு வாதங்களை கேட்ட நீதிபதி, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றம் செய்தார் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்று கருதினால், நீதிபதி விடுதலை உத்தரவை பதிவு செய்ய வேண்டும் - விசாரணை நீதிமன்றம் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் விடுவிக்க தகுதியற்றவர் என்று முடிவு செய்தால், பிரிவு 232 இன் விதிகளின்படி, அது தொடர வேண்டும் மற்றும் குறிப்பாக எதிர்த்தரப்பு சாட்சியங்களுக்காக விசாரணைகளை நிர்ணயிக்க வேண்டும், மேலும், பிரிவு 233 இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட நடைமுறையின்படி குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு தனது தற்காப்பை முன்வைக்க அழைப்பு விடுத்து, இது குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு வழங்கப்பட்ட விலைமதிப்பற்ற உரிமையாகும் - அத்தகைய நடைமுறை உரிமையின் இருப்பு, சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 பி இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட மறுக்கக்கூடிய அனுமானத்துடன் ஒத்திசைவாக இருக்கிறது.*

*நீதிமன்ற வழிகாட்டுதல்கள்: வரதட்சணை மரண வழக்குகள் - விசாரணை - தீர்வு: வரதட்சணை மரண வழக்குகளை விசாரிக்க வழிகாட்டு நெறிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.*

**மேல்முறையீட்டுகளை அனுமதித்து, இந்நீதிமன்றம் கீழ்கண்டவாறு தீர்வு செய்தது.**

**தீர்வு : 1.1 இந்திய தண்டனை சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி இன் முக்கியத்துவத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, ஒரு கடுமையான விளக்கம் அது எந்த நோக்கத்திற்காக இயற்றப்பட்டதோ அந்த நோக்கத்தையே தோற்கடித்துவிடும். எனவே, சட்டமன்றம் 'சற்று முன்பு' என்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியபோது, அவை உடனடியாக முந்தைய அர்த்தத்தில் இல்லை என்று கருதுவது பாதுகாப்பானது. அவர்கள் அதன் தீர்மானத்தை நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைத்துவிட்டனர். கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தலின் பொருண்மை, வழக்குக்கு வழக்கு வேறுபடுகிறது. கொடுமையின் தன்மை கூட மிகவும் மாறுபட்டது, ஏனெனில் அது உடல், வாய்மொழி அல்லது உணர்ச்சி ரீதியாக கூட இருக்கலாம். இந்த பட்டியல் நிச்சயமாக வரையறுக்கபடவில்லை. ஆகவே, இந்த நீதிமன்றத்தால் "சற்று முன்பு" என்ற சொற்றொடரை வரையறுக்க, எந்தவொரு கடுமையான சூத்திரங்கள் எதையும் வகுக்க முடியாது. எனவே, கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தலுக்கும் பாதிக்கப்பட்டவரின் மரணத்திற்கும் இடையிலான காலம் சற்று முன்பு என்பதை தீர்மானிக்க நீதிமன்றங்கள் தங்கள் விருப்புரிமையைப் பயன்படுத்த வேண்டும். மேற்கண்ட தீர்மானத்திற்கு முக்கியமானது என்னவென்றால், கொடுமைக்கும் அதன்**

**விளைவாக பாதிக்கப்பட்டவரின் மரணத்திற்கும் இடையிலான ஒரு நெருக்கமான மற்றும் நேரடி தொடர்பை நிறுவுவதாகும்.**

மேஜர் சிங் எதிர் பஞ்சாப் மாநிலம் (2015) 5 **எஸ்சிசி** 201 : [2015] 5 **எஸ்சிஆர்** 777; சுங்க ஆணையாளர் (இறக்குமதி), மும்பை எதிர் திலீப் குமார் & கம்பெனி (2018) 9 **எஸ்சிசி** 1 : [2018] 7 **எஸ்.சி.ஆர்** 1191 : [குஜராத் மாநிலம் எதிர் மன்சுக்பாய் கஞ்சிபாய் ஷா 2020 **எஸ்சிசி ஆன்லைன் எஸ்சி** 412] ; கான்ஸ் ராஜ் எதிர் பஞ்சாப் மாநிலம் (2000) 5 **எஸ்சிசி** 207 : [2000] 3 **எஸ்சிஆர்** 662 ; ராஜீந்தர் சிங் எதிர் பஞ்சாப் மாநிலம் (2015) 6 **எஸ்சிசி** 477: [2015] 2 **எஸ்சிஆர்** 835 – குறிப்பிடப்படுகிறது.

**1.2 அரசுத் தரப்பு காட்டும் போது "அவர் இறப்பதற்கு சற்று முன்பு அத்தகைய பெண்ணிடம் வரதட்சணை கேட்டதற்காக அல்லது அது தொடர்பாக அத்தகைய நபரால் கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தால், சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 பி இன் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது ஒரு காரண அனுமானம் எழுகிறது. அதன்பிறகு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் இந்த சட்டரீதியான அனுமானத்தை மறுக்க வேண்டும். மறுக்கத்தக்க அனுமானத்தின் பயன்பாடு சாட்சியச் சட்டம் பிரிவு 113 பி இன் கீழ், நீதிபதிகள், எதிர்த்தரப்பு மற்றும் அரசுத் தரப்பு வழக்கு விசாரணை ஆகியவற்றிற்கு அதிக பொறுப்பை உருவாக்குகிறது. இந்திய தண்டனை சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி இன் கீழ் தொடர்பான குற்றவியல் வழக்குகளில் விசாரணைகளை**

மேற்கொள்ளும்போது, அவர்கள் கூடுதல் கவனமாக இருக்க வேண்டும். இந்த ஆபத்தான சூழ்நிலையை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு, நடைமுறைச் சட்டத்தில் சில பாதுகாப்புகள் உள்ளன.

பன்சி லால் எதிர் ஹரியானா மாநிலம் (2011) 11 எஸ்சிசி 359 : [2011] 1 எஸ்சிஆர் 724 – குறிப்பிடப்படுகிறது.

1.3 குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 313 இன் கீழ் விசாரணை நீதிமன்றங்கள், குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் வாக்குமூலத்தை மிகவும் சாதாரணமாகவும், மேலோட்டமாகவும் பதிவு செய்வது மிகவும் கவலைக்குரியது. குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 313 இன் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை விசாரிப்பதை வெறும் நடைமுறையாக மட்டும் கருத முடியாது, ஏனெனில் இது நியாயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்த ஏற்பாடு இருபுறமும் கேட்க வேண்டும் என்ற மதிப்புமிக்க இயற்கை நீதி கொள்கையை உள்ளடக்கியது. குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தனக்கு எதிராக ஆஜராகும் குற்றச்சாட்டுக்கு விளக்கம் அளிக்க இது உதவுகிறது. எனவே, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை நியாயமாகவும், கவனத்துடனும், எச்சரிக்கையுடனும் விசாரிக்க வேண்டிய கடமையை நீதிமன்றம் மீது சுமத்துகிறது. நீதிமன்றம், குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் முன் குற்றம் சாட்டப்பட்ட சூழ்நிலைகளை முன்வைத்து அவரது பதிலைக் கோர வேண்டும். விசாரணை தொடங்கியதிலிருந்து, உரிய எச்சரிக்கையுடன், இந்திய தண்டனை சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி உடன் இணைந்த சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 பி இன் கீழ்

உள்ள தனித்தன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் வழக்கறிஞர் தனது எதிர்தரப்பு வாதங்களை தயாரிக்க வேண்டிய கடமையும் உள்ளது. [ பத்தி 20] [ 284 – சி - எஃப்]

1.4. குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 232 ஆனாது, முக்கியத்துவம் பெறுகிறது, இது பின்வருமாறு கூறுகிறது, "அரசுத் தரப்புக்கான ஆதாரங்களை எடுத்துக்கொண்டு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை விசாரித்து, இந்த விஷயத்தில் அரசு தரப்பு மற்றும் எதிர்தரப்பு வாதங்களைக் கேட்ட பிறகு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றம் செய்தார் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்று நீதிபதி கருதினால், நீதிபதி ஒரு விடுதலை உத்தரவை பதிவு செய்வார்". பிரிவு 232 இன் விதிகளின்படி குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் விடுவிக்கப்படுவதற்கு தகுதியற்றவர் என்று விசாரணை நீதிமன்றம் முடிவு செய்தவுடன், அதனை மேலும் தொடர்ந்து, குறிப்பாக எதிர்த்தரப்பு சாட்சியங்களுக்காக விசாரணைகளை நிர்ணயிக்க வேண்டும், பிரிவு 233 இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட நடைமுறையின்படி குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தனது தரப்பு வாதத்தை முன்வைக்க வேண்டும், இது குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு வழங்கப்பட்ட விலைமதிப்பற்ற உரிமையாகும். அத்தகைய நடைமுறை உரிமையின் இருப்பு சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 பி இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட மறுக்கக்கூடிய அனுமானத்துடன் ஒத்திசைவாக அமைந்துள்ளது.

1.5. இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி இன் கீழ் தொடர்பான இரண்டாவது சர்ச்சைக்குரிய பகுதி என்னவென்றால், மரணத்தை கொலை அல்லது

தற்கொலை அல்லது தற்செயலானது என்று முன்பு போல வகைப்படுத்துவதில் புறாக்கூண்டு தத்துவம் அணுகுமுறையை அது எடுக்கவில்லை. இத்தகைய வகைப்படுத்தப்படாததற்கான காரணம், "சாதாரண சூழ்நிலைகளில் அல்லாமல்" நிகழும் மரணம், சந்தர்ப்பங்களில், கொலை அல்லது தற்கொலை அல்லது தற்செயலானதாக இருக்கலாம். இருப்பினும், பிரிவு 304 பி ஆனாது, கொலை அல்லது தற்கொலை விபத்துகளாக மறைக்கப்படும் சூழ்நிலைகளையும் நிவர்த்தி செய்ய முயற்சிக்கிறது. எனவே, இந்திய தண்டனை சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி இன் மற்ற அனைத்து கூறுகளும் பூர்த்தி செய்யப்பட்டால், எந்தவொரு மரணமும் தீக்காயங்களால் அல்லது உடல் காயங்களால் ஏற்பட்டாலும் அல்லது சாதாரண சூழ்நிலைகளில் அல்லாமல் வேறு விதமாக ஏற்பட்டாலும், சட்டத்தின் ஆணைப்படி, “ஒரு வரதட்சணை மரணம்" என்று அழைக்கப்படும். மேலும், வேறுவிதமாக நிரூபிக்கத் தவறினால் பெண்ணின் கணவர் அல்லது அவரது உறவினர் அவரது மரணத்தை ஏற்படுத்தியதாகக் கருதப்படுவார்." வரதட்சணை மரணம் என்ற குற்றத்தை உருவாக்குவது என்ன என்பதை இந்த பிரிவு தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும், வரதட்சணை மரணத்தை ஏற்படுத்திய அல்லது ஏற்படுத்திய தனி குற்றவாளி அல்லது பல குற்றவாளிகளையும் அடையாளம் காட்டுகிறது. [பத்திகள் 22, 23][284 -எச்; 285 – ஏ – டி.]

மாயா தேவி எதிர் ஹரியானா மாநிலம் (2015) 17 எஸ்சிசி 405 :

[2015] 11 எஸ்சிஆர் 903; சாந்தி எதிர் ஹரியானா மாநிலம் (1991) 1

எஸ்சிசி 371: [1990] 2 சப்ளி. எஸ்சிஆர் 675 – அதனை குறிப்பிடப்படுகிறது.

1.6 இந்த உடனடி வழக்கில், இறந்த பாதிக்கப்பட்ட பெண் தீக்காயங்களால் உயிரிழந்தார். திருமணமான ஏழு ஆண்டுகளுக்குள் ஏற்பட்ட தீக்காயங்களுடன் மரணம் தொடர்புப்படுத்தப்பட்டதால், இது குற்றத்தின் முதல் இரண்டு கூறுகளை தெளிவாக திருப்திப்படுத்துகிறது. [பத்தி 25] [285 – இ - எஃப்]

1.7 வரதட்சணை கேட்ட சம்பவங்களுக்கும், இறந்தவரின் மரணத்துக்கும் இடையே உள்ள நேரடி மற்றும் அருகாமை தொடர்பு இருப்பதை சூழ்நிலைகளின் சங்கிலி நிரூபிக்கிறது. விசாரணை நீதிமன்றமும், உயர்நீதிமன்றமும் மேற்கண்ட சாட்சிகளை உன்னிப்பாக கவனித்து, வாக்குமூலங்கள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டவை மற்றும் முரண்பாடானவை என்ற முடிவுக்கு வந்தன. அவர்கள் சாட்சிகள் நம்பகமானவர்கள் என்று கண்டறிந்தனர் மற்றும் அதன் அடிப்படையில் இறந்தவர் இறப்பதற்கு சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு போதுமான வரதட்சணை கொண்டு வராததால் கொடுமைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு மரணம் அடைந்தார். விசாரணை நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தின் மேற்கண்ட காண்முடிவுகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. [பத்தி 27] [286 – பி - டி]

1.8 தீக்காயங்களால் இறந்தவரின் மரணம் ஏற்பட்டதாகவும், அந்த நிகழ்வானது, அவரது திருமணமான ஒரு வருடத்திற்குள் நடந்தது என்பதை அரசுத் தரப்பால் தெளிவாக நிரூபிக்கப்பட்டது. இறப்பதற்கு சற்று முன்பு, வரதட்சணை கேட்டு துன்புறுத்தலுக்கும், கொடுமைக்கும் ஆளானார் என்பதும் மேலும் நிரூபணமாகியுள்ளது. இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி இன் கூறுகள் திருப்தி அடைந்துள்ளதால், இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி இன் கீழ் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குற்றத்தை ஏற்படுத்தியதாகக் கருதப்படும் மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு எதிராக சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 பி இன் கீழ் அனுமானம் செயல்படுகிறது. [பத்தி 28] [286 – டி - எஃப்]

1.9 எனவே, பிரிவு 113-பி இன் கீழ் அனுமானத்தை மறுப்பதற்கான சுமை குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது மாறுகிறது. எவ்வாறாயினும், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் மரணம் தற்செயலானது அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்களுடன் தொடர்பற்றது என்பதை நிரூபிக்க எந்தவொரு ஆதாரத்தையும் பதிவு செய்யத் தவறிவிட்டனர். மருத்துவரின் சாட்சியத்தின்படி, இறந்தவரின் உடல் முழுவதும் மண்ணெண்ணெய் ஊற்றப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, விபத்துக்கான சாத்தியக்கூறுகளை பாதுகாப்பாக நிராகரிக்க முடியும். எனவே, சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 இன் கீழ் கூறப்பட்டுள்ள அனுமானம் இந்த குறிப்பிட்ட வழக்கில் முழு விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தியதைக் குறித்து, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் - மேல்முறையீட்டாளர்களால் மறுக்கப்படவில்லை. இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி இன் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் - மேல்முறையீட்டாளர்களை குற்றவாளிகள் என்று தீர்ப்பளித்து,

கீழேயுள்ள நீதிமன்றங்களின் ஒரே நேரத்தில் கருத்தில் இந்த நீதிமன்றம் தலையிடுவதற்கான ஒரு வழக்கை மேல்முறையீட்டாளர்கள் உருவாக்கத் தவறிவிட்டனர். [பத்தி 29 - 31] [ 286 – எஃப் - எச்; 287 – பி - சி ]

1.10 இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 306-ன் கீழ் குற்றம் புரிந்தால், முதலில் தற்கொலை நடந்துள்ளது என்பதை அரசுத் தரப்பு விசாரணையில் நிரூபிக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக, தற்கொலைக்கு உடந்தையாக இருந்ததாகக் கூறப்படும் நபர், அதில் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளார் என்பதையும் அரசுத் தரப்பு விசாரணையில் நிரூபிக்க வேண்டும். இந்த பிந்தைய தேவையைப் பொறுத்தவரை, சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 ஏ ஆனாது சில நிபந்தனைகளின் கீழ், திருமணமான பெண்ணை தற்கொலைக்குத் தூண்டுவது தொடர்பாக கணவர் மற்றும்/அல்லது அவரது உறவினருக்கு எதிராக ஒரு அனுமானத்தை உருவாக்குகிறது. இந்த விதியை ஆராய்ந்தால், அத்தகைய அனுமானம் தற்கொலை என்ற உண்மை அரசுத் தரப்பால் முதலில் நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே ஈர்க்கப்படும் என்பது தெளிவாகிறது.

வசீர் சந்த் எதிர் ஹரியானா மாநிலம் (1989) 1 எஸ்சிசி 244 -குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1.11 இந்த உடனடி வழக்கில், விசாரணை நீதிமன்றமும், உயர் நீதிமன்றமும் இறந்தவர் தற்கொலை செய்து கொண்டதாக முடிவு செய்துள்ளன. எனினும் கீழேயுள்ள நீதிமன்றங்களால் எட்டப்பட்ட முடிவு அனுமானங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது, ஏனெனில் அதை ஆதரிக்க எந்த ஆதாரமும் பதிவில் இல்லை.

நியாயமான சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டு, தற்கொலை என்பதை நிரூபிக்க போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லை எனவும், சாட்சியச் சட்டம் பிரிவு 113-ஏ இன் கீழ் அனுமானம் அரசுத் தரப்புக்கு முயன்ற அளவிற்கு உதவியாக இல்லை. இறந்தவர் தற்கொலை செய்து கொண்டதற்கான முக்கிய காரணங்களை அரசுத் தரப்பால் போதுமான ஆதாரங்கள் சமர்ப்பிக்கப்படாததால் அதனை நிரூபிக்கப்படவில்லை. இதனால், தற்கொலை காரணமாக மரணம் நிகழ்ந்தது என்பதை அரசுத் தரப்பு நிரூபிக்கத் தவறிவிட்டது.

1.12 இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி உடன் இணைந்த சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 பி ஆகியவற்றின் கீழ் உள்ள சட்டத்தை கீழே சுருக்கமாகக் காணலாம்:

i. இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி ஆனாது, மணமகளை எரித்தல் மற்றும் வரதட்சணை கோருதல் ஆகிய சமூகக் கொடுமையைத் தடுக்கும் சட்ட நோக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது. இதனை மனதில் வைத்து விளக்கப்பட வேண்டும்.

ii. இந்திய தண்டனை சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி இன் கீழ் ஒரு குற்றத்தை உருவாக்குவதற்குத் தேவையான கூறுகள் இருப்பதை அரசுத் தரப்பு முதலில் நிறுவ வேண்டும். இந்த ஆதாரங்கள் திருப்தி அடைந்தவுடன், சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 பி இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட காரண காரியத்தின் மறுக்கத்தக்க அனுமானம் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராக செயல்படுகிறது.

iii. இந்திய தண்டனைச் சட்டப் பிரிவு 304 பி-யில் காணப்படும் "சற்று முன்பு" என்ற சொற்றொடரை உடனடியாக அதற்கு முந்தைய பொருள் என்று கருத முடியாது. வரதட்சணை மரணத்திற்கும், கணவன் அல்லது அவரது உறவினர்கள் வரதட்சணை கேட்டு கொடுமைப்படுத்துதல் அல்லது துன்புறுத்தல் ஆகியவற்றுக்கு இடையில் "நெருங்கிய மற்றும் நேரடி தொடர்பு" இருப்பதை அரசுத் தரப்பு நிறுவ வேண்டும்.

iv. இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி இன் கீழ், மரணத்தை கொலை அல்லது தற்கொலை அல்லது தற்செயலானது என்று வகைப்படுத்துவதில் புறாக்கூண்டு தத்துவம் அணுகுமுறையை எடுக்கவில்லை. இத்தகைய வகைப்படுத்தப்படாததற்குக் காரணம், "சாதாரண சூழ்நிலைகளில் அல்லாமல்" நிகழும் மரணம், சந்தர்ப்பங்களில் கொலை அல்லது தற்கொலை அல்லது தற்செயலாக இருக்கலாம்.

v. இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி உடன் இணைந்த சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 பி இன் கீழ் அமைந்துள்ள ஆபத்தான தன்மை காரணமாக, நீதிபதிகள், அரசுத் தரப்பு மற்றும் எதிர்தரப்பு ஆகியவை விசாரணையின் போது கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

vi. பெரும்பாலும், விசாரணை நீதிமன்றங்கள் குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 313-ன் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் வாக்குமூலத்தை மிகவும் சாதாரணமாகவும், மேலோட்டமாகவும் பதிவு செய்கின்றன என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 313-ன் கீழ் குற்றம்

சாட்டப்பட்டவர்களை விசாரிப்பது வெறும் நடைமுறை சம்பிரதாயம் மட்டும் என கருத முடியாது, ஏனெனில் அது நியாயம் என்ற அடிப்படைக் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்த விதி இயற்கை நீதியின் மதிப்புமிக்க கோட்பாட்டை உள்ளடக்கியது, ஏனெனில் இது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தனக்கு எதிராக தோன்றும் குற்றச்சாட்டுக்கு விளக்கம் அளிக்க உதவுகிறது. எனவே, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை நியாயமாகவும், கவனமாகவும், எச்சரிக்கையுடனும் விசாரிக்க வேண்டிய கடமையை நீதிமன்றத்தின் மீது சுமத்துகிறது.

vii. நீதிமன்றம் குற்றம் சுமத்தும் சூழ்நிலைகளை குற்றம் சாட்டப்பட்டவரிடம் முன்வைத்து அவரது பதிலைக் கோர வேண்டும். விசாரணை தொடங்கியதிலிருந்து உரிய எச்சரிக்கையுடன் தனது தரப்பு வாதங்களை தயாரிக்க குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் வழக்கறிஞர் மீது, இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி இன் உடன் இணைந்த சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 பி ஆகியவற்றின் தனித்தன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு ஒரு கடமை செலுத்தப்படுகிறது.

viii, குற்றவியல் விசாரணைமுறை சட்டத்தின் பிரிவு 232 கூறுவது என்னவென்றால், "அரசுத் தரப்பு விசாரணைக்காக சாட்சியங்களை எடுத்துக்கொண்டு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை விசாரித்து, வழக்கு விசாரணையை கேட்டறிந்தும் மற்றும் எதிர் தரப்பினரை விசாரித்த பிறகு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றம் செய்தார் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்று நீதிபதி கருதினால், நீதிபதி அவர்கள் விடுதலை உத்தரவை பதிவு செய்ய வேண்டும்". அத்தகைய விருப்புரிமையை விசாரணை நீதிமன்றங்கள் சிறந்த முயற்சிகளின் கடமையாக பயன்படுத்த வேண்டும்.

ix. குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 232-ன் விதிகளின்படி, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் விடுவிக்கப்பட தகுதியற்றவர் என்று விசாரணை நீதிமன்றம் முடிவு செய்தால், குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 233-ன் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ள நடைமுறைகளின்படி, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தனது தரப்பு வாதத்தை முன்வைக்க வேண்டும் என்று அது நகர்ந்து குறிப்பாக எதிர்த்தரப்பு சாட்சியங்களுக்காக விசாரணைகளை நிர்ணயிக்க வேண்டும். அதுவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு வழங்கப்பட்ட விலைமதிப்பற்ற உரிமையாகும்.

x. அதே நேரத்தில், விசாரணை நீதிமன்றங்கள் விரைவான விசாரணைக்கான உரிமை போன்ற மற்ற முக்கியமான பரிசீலனைகளை சமநிலைப்படுத்த வேண்டும். இது தொடர்பாக, இந்த விதிகள் தாமதப்படுத்தும் உத்திகளாக தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதை அனுமதிக்கக் கூடாது.

xi. தண்டனை வழங்கும்போதும், தண்டனை விதிக்கும்போதும் தலைமை தாங்கும் நீதிபதி இந்த நீதிமன்றம் வகுத்துள்ள தண்டனை வழிகாட்டுதல்களைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

xii. வரதட்சணை மரணம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இருப்பினும், சில நேரங்களில் கணவரின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் குற்றம் செய்வதில் எந்த பங்கு அவர்களுக்கு இல்லை என்றாலும், அவர்கள் தொலைதூர இடங்களில் வசிக்கிறார்கள் என்றாலும், அவர்கள் மீதும் குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்படுகிறது. இந்த வழக்குகளில், நீதிமன்றம் அதன் அணுகுமுறையில் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். [பத்தி 36] [ 288 – எஃப் - எச்; 289 – ஏ – எச்; 290 – ஏ - ஈ]

1.13 சம்பந்தப்பட்ட ஆவணங்கள் மற்றும் கிடைக்கக்கூடிய ஆதாரங்களை பரிசீலனை செய்த பிறகு, மேல்முறையீட்டாளர்கள் சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113 பி இன் கீழ் தங்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச் சாட்டை நீருபிக்க தவறியதால், உயர்நீதிமன்றமும் விசாரணை நீதிமன்றமும் மேல்முறையீட்டாளர்களை இந்திய தண்டனை சட்டம் பிரிவு 304 பி இன் கீழ் தண்டிப்பதில் எந்த தவறும் செய்யவில்லை என்பது கண்டறியப்படுகிறது. இருப்பினும், உண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளைப் பாராட்டுவதன் மூலம் இந்திய தண்டனைச் சட்டம் 306-வது பிரிவின் கீழ் குற்றம் நிரூபிக்கப்படவில்லை. எனவே, இந்திய தண்டனைச் சட்டம் 306-வது பிரிவின் கீழ் வழங்கப்பட்ட தண்டனை ரத்து செய்யப்படுகிறது. [பத்தி 37] [290 – எஃ - ஜி]

ஆணவக்கொலை குறித்த உலகளாவிய ஆய்வு : பாலினம் தொடர்பான கொலை பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகள், போதைப்பொருள் மற்றும் குற்றம் தொடர்பான ஐக்கிய நாடுகளின் அலுவலகத்தால் வெளியிடப்பட்டது - குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

**மேற்கோள் வழக்குகள்**

| | | |
|---|---|---|
| [2015] 5 எஸ்சிஆர் 777 | குறிப்பிடப்பட்டது | பத்தி 8 |
| [2018] 7 எஸ்சிஆர் 1191 | குறிப்பிடப்பட்டது | பத்தி 9 |
| [2000] 3 எஸ்சிஆர் 662 | குறிப்பிடப்பட்டது | பத்தி 14 |

| | | |
|---|---|---|
| [2015] 2 எஸ்சிஆர் 835 | குறிப்பிடப்பட்டது | பத்தி 14 |
| [2011] 1 எஸ்சிஆர் 724 | குறிப்பிடப்பட்டது | பத்தி 17 |
| [2015] 11 எஸ்சிஆர் 903 | குறிப்பிடப்பட்டது | பத்தி 23 |
| [1990] 2 சப். எஸ்சிஆர் 675 | குறிப்பிடப்பட்டது | பத்தி 23 |
| [1989] 1 எஸ்சிசி 244 | குறிப்பிடப்பட்டது | பத்தி 33 |

**குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு: குற்றவியல் மேல்முறையீடு எண். 1735-1736/2010.**

சண்டிகரில் உள்ள பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா உயர்நீதிமன்றத்தின் 06.11.2008 தேதியிட்ட குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு எண். 3-SB மற்றும் 16- SB 1998 உள்ள 31.07.1995 தேதியிட்ட முதல் தகவல் அறிக்கை எண். **304B/306/34 இல் பிறப்பிக்கப்பட்ட தீர்ப்பு மற்றும் உத்தரவிலிருந்து.**

திவ்யதீப் சதுர்வேதி, நவீன் சர்மா ஆகியோர் மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கான வழக்கறிஞர்.

ராஜ் சிங் ராணா, கூடுதல் தலைமை வழக்கறிஞர்., பங்கஜ் குமார் சிங், சஞ்சய் குமார் விசென் ஆகியோர் எதிர்மனுதாரர்களுக்கான வழக்கறிஞர்கள்.

**இந்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புரையானது மாண்புமிகு தலைமை நீதியரசர் திரு.என்.வி.ரமணா அவர்களால் பகரப்பட்டது.**

1. சண்டிகரில் உள்ள பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா உயர்நீதிமன்றம் 06.11.2008 தேதியிட்ட குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு எண்கள். 3-SB/1998 மற்றும் 16-SB/1998 இல் பிறப்பிக்கப்பட்ட எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பிலிருந்து தற்போதைய மேல்முறையீடுகள் எழுகின்றன. இதன்படி உயர்நீதிமன்றம் மேல்முறையீட்டாளர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட மேல்முறையீடுகளை தள்ளுபடி செய்து, 11.12.1997 அன்று விசாரணை நீதிமன்றம் வழங்கிய குற்றத்திற்கு தண்டனை மற்றும் சிறை தண்டனையின் உத்தரவை உறுதி செய்தது.

2. அரசுத் தரப்பின் வழக்கு என்னவென்றால், இறந்தவருக்கும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கும் - 1 ஆம் மேல்முறையீட்டாளர், 01.07.1994 அன்று திருமணம் செய்து கொண்டனர். 31.7.1995 அன்று சுமார் 4 மணியளவில் அல்லது மாலை 4.30 மணியளவில் சில நபர்கள் புகார்தாரரிடம் அவரது மகள் உடல்நிலை சரியில்லாமல் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளதாக தெரிவித்தனர். இந்த தகவலின் பேரில், அவர் தனது மனைவி மற்றும் மகனுடன் மருத்துவமனைக்கு சென்றார், இறந்தவர் தீக்காயங்களால் இறந்துவிட்டார் என்பதைக் கண்டார். திருமணமாகி ஒரு வருடம் கழித்து தனக்குத்தானே தீ வைத்துக் கொண்டு தற்கொலை செய்து கொண்டதாகவும், இறப்பதற்கு சற்று முன்பு அவர் கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்பட்டார் என்றும் அரசுத் தரப்பு வழக்கு இருந்தது. மேலும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட இருவருமே குறைந்த வரதட்சணை கொண்டு வந்ததன் காரணமாக கொடுமை மற்றும் துன்புறுத்தலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர்.

3. மேல்முறையீட்டாளர்கள் 11.12.1997 தேதியன்று விசாரணை நீதிமன்றத்தால் இந்திய தண்டனைச் சட்டப் பிரிவுகள் 304 பி மற்றும் 306-ன் கீழ் குற்றங்களுக்காக குற்றவாளிகள் என தீர்ப்பளிக்கப்பட்டு, இந்திய தண்டனைச் சட்டப் பிரிவு 304-பி இன் கீழ் தண்டனைக்குரிய குற்றத்திற்காக ஏழு ஆண்டுகள் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, மேலும் இந்திய தண்டனை சட்டம் பிரிவு 306 இன் கீழ் தண்டனைக்குரிய குற்றத்திற்கு ஐந்து ஆண்டுகள் கடுங்காவல் தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது.

4. இதனால் பாதிக்கப்பட்ட மேல்முறையீட்டாளர்கள் விசாரணை நீதிமன்றம் வழங்கிய குற்றத் தீர்ப்பு மற்றும் தண்டனையை ரத்து செய்யக் கோரி உயர் நீதிமன்றத்தை அணுகினர். உயர்நீதிமன்றம் 06.11.2008 தேதியிட்ட எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பில், விசாரணை நீதிமன்றத்தின் உத்தரவை உறுதி செய்தது, மேல்முறையீட்டாளர்கள் தாக்கல் செய்த மேல்முறையீட்டு மனுக்களை தள்ளுபடி செய்தது. கீழேயுள்ள நீதிமன்றங்களின் உடனிகழ் முடிவுகளை சவால் செய்யும் தற்போதைய மேல்முறையீடுகளை சிறப்பு அனுமதி மனு மூலம் மேல்முறையீட்டாளர்களால் தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

5. மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பில் ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர், தற்போதைய வழக்கில் தற்செயலான தீ விபத்துக்கான சாத்தியக்கூறுகளை நிராகரிக்கவில்லை என்று சமர்ப்பித்தார். மேலும், மிக முக்கியமாக, வரதட்சணை கேட்டு வந்ததை நிரூபித்துக் காட்ட அரசுத் தரப்பு தவறிவிட்டது. கடைசியாக,

பாதிக்கப்பட்ட இறந்தவரின் மரணமானது வரதட்சணை கேட்டு நிர்பந்தம் செய்ததில் ஏற்பட்டதாக வைத்துக்கொண்டால், அத்தகைய நிர்பந்தத்தை அரசுத் தரப்பு விசாரணையில் நிரூபிக்கத்தவறிவிட்டது.

6. மறுபுறம், எதிர்மனுதாரர் - அரசு சார்பாக உள்ள கற்றறிந்த வழக்கறிஞர், மேல்முறையீட்டாளர்களால் எந்த ஆதாரத்தையும் காட்ட முடியவில்லை என்று சமர்ப்பித்தார். இது இந்த நீதிமன்றத்தின் கீழேயுள்ள ஒரே மாதிரியான பொருண்மைகளின் படி நீதிமன்றங்கள் தலையீட்டிற்கு தகுதியானது. இறந்த பாதிக்கப்பட்டவரின் சந்தேகத்திற்கிடமான மரணம் திருமணமான கிட்டத்தட்ட 1 வருடத்திற்குள் நிகழ்ந்தது என்ற உண்மையை வழக்கறிஞர் குறிப்பாக வலியுறுத்தினார். மேலும், வரதட்சணை கேட்ட குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகளை சாட்சிகள் உறுதியாகக் கூறியுள்ளனர்.

7. இரு தரப்பிலும் ஆஜரான வழக்கறிஞர்களின் வாதங்களைக் கேட்ட பிறகு, பதிவேடுகளில் உள்ள விஷயங்களைப் பரிசீலனை செய்த பிறகு, இந்த நீதிமன்றம் பின்வரும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்க வேண்டும்:

i. இந்திய தண்டனைச் சட்டம் 304 பி பிரிவின் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை விசாரணை நீதிமன்றமும், உயர் நீதிமன்றமும் தண்டித்தது சரிதானா?

ii. இந்திய தண்டனைச் சட்டம் 306-வது பிரிவின் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு தண்டனை வழங்குவதில், விசாரணை நீதிமன்றமும், உயர்நீதிமன்றமும் செய்தது சரியானதா?

**பிரச்சனை I**

8. வரதட்சணை மரணம் குறித்த சட்டத்தை முதலில் ஆராய்வது பொருத்தமானது. இந்திய தண்டனை சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி ஆனாது, வரதட்சணை கோரிக்கைக்கான தண்டனையை வரையறுக்கிறது மற்றும் வழங்குகிறது. மேலும் அது பின்வருமாறு கூறுகிறது:

> **"304-பி. வரதட்சணை மரணம்.** — (1) ஒரு பெண்ணின் மரணம் ஏதேனும் தீக்காயம் அல்லது உடல் காயம் காரணமாக ஏற்பட்டால் அல்லது சாதாரண சூழ்நிலைகளில் அல்லாமல் அவளது திருமணமான ஏழு ஆண்டுகளுக்குள் ஏற்படுமானால் மேலும் அவர் இறப்பதற்கு சற்று முன்பு அவரது கணவர் அல்லது அவரது கணவரின் உறவினர் எவராலும் வரதட்சணை கோரும் எந்தவொரு கோரிக்கைக்காகவும் கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தலுக்கு ஆளானார், அத்தகைய மரணம் 'வரதட்சணை மரணம்' என்று அழைக்கப்படும். மேலும் அத்தகைய கணவர் அல்லது உறவினர் அவரது மரணத்திற்கு காரணமாக இருந்ததாகக் கருதப்படுவார்.

விளக்கம். - இந்த உட்பிரிவின் நோக்கத்திற்காக, 'வரதட்சணை' என்பது வரதட்சணை தடுப்புச் சட்டம், 1961 (1961 இன் 28) இன் பிரிவு 2 இல் உள்ள அதே பொருளைக் கொண்டிருக்கும்.

(2) வரதட்சணை மரணம் புரியும் எவரொருவரும் ஏழு ஆண்டுகளுக்கு குறையாத சிறைத்தண்டனை விதித்து தண்டிக்கப்படுவார். மேலும், அது ஆயுள் தண்டனை வரை நீட்டிக்கப்படலாம்."

பிரிவு 304 பி (1) ஆனாது, ஒரு பெண்ணிற்கு ஏற்படுத்தப்படும் 'வரதட்சணை மரணத்தை' பற்றி வரையறுக்கிறது. 'வரதட்சணை மரணம்' என்பது ஒரு பெண்ணின் மரணமானது, எரித்தல் அல்லது உடல் காயங்களால் ஏற்படுகிறது அல்லது சாதாரண சூழ்நிலைகளில் அல்லாமல் நிகழ்கிறது, வரதட்சணை கேட்டு கணவர் அல்லது அவரது கணவரின் உறவினர்கள் திருமணம் நடைப்பெற்று ஏழு வருடங்களுக்குள் யாராவது அவருக்கு மரணத்தை ஏற்படுத்துவதாகும். உட்பிரிவு (2) ஆனாது, வரதட்சணை மரணத்தை ஏற்படுத்துபவர்களுக்கு தண்டனை வழங்க வழிவகை செய்கிறது. அதன்படி, மேஜர் சிங் எதிர் பஞ்சாப் மாநிலம், (2015) 5 எஸ்சிசி 201, இந்த நீதிமன்றத்தின் மூன்று நீதிபதிகள் கொண்ட அமர்வு பின்வருமாறு கூறியது:-

"10. இந்திய தண்டனை சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி இன் கீழ் தண்டனையை நிலைநிறுத்த, பின்வரும் அத்தியாவசிய கூறுகள் நிறுவப்பட வேண்டும்:

(i) ஒரு பெண்ணின் மரணம் தீக்காயங்கள் அல்லது உடல் காயம் அல்லது 'சாதாரண சூழ்நிலையில்' அல்லாமல் வேறு காரணங்களால் ஏற்பட வேண்டும்;

(ii) திருமணமாகி ஏழு ஆண்டுகளுக்குள் அத்தகைய ஒரு மரணம் அவளுக்கு நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்;

(iii) அவர் தனது கணவர் அல்லது அவரது கணவரின் உறவினர்களால் கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தலுக்கு ஆளாகியிருக்க வேண்டும்;

(iv) அத்தகைய கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தல் வரதட்சணை கேட்டு ஆதரவாகவோ அல்லது தொடர்பாகவோ இருக்க வேண்டும் ; மற்றும்

(v) அத்தகைய கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தல் அந்தப் பெண்ணுக்கு அவர் இறப்பதற்கு சற்று முன்பே வழங்கப்பட்டதாகக் காட்டப்படுகிறது.

9. இந்திய தண்டனை சட்டத்தின் பிரிவு 304-பி இன் விளக்கத்தில் இருக்கும் முதல் சர்ச்சைக்குரிய பகுதியில் பயன்படுத்தப்பட்ட "சற்று முன்பு" என்ற சொற்றொடருடன் தொடர்புடையது. ஒரு குற்றவியல் சட்டமாக இருப்பதால், பொதுவாக இது கண்டிப்பாக விளக்கப்பட வேண்டும். எனினும், கடுமையான விளக்கம் அபத்தத்திற்கு இட்டுச் செல்லும்போது அல்லது சட்டத்தின் உணர்வுக்கு எதிராகச் செல்லும்போது, பொருத்தமான நேர்வுகளில், அத்தகைய தெளிவின்மைகளைத் தீர்ப்பதற்கு நீதிமன்றங்கள் அவற்றின் வழக்கமான அர்த்தத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட சொற்களின் உண்மையான பொருளின் மீது நம்பிக்கை வைக்கலாம். [பார்க்க: சுங்க ஆணையாளர் (இறக்குமதி), மும்பை எதிர் திலீப் குமார் & கம்பெனி, (2018)

9 எஸ்சிசி 1, குஜராத் மாநிலம் எதிர் மன்சுக்பாய் கஞ்சிபாய் ஷா, 2020 எஸ்சிசி ஆன்லைன் எஸ்சி 412]. எனவே, இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304-பி சேர்க்கப்பட்டதன் பின்னணியில் உள்ள சட்டமன்றத்தின் நோக்கத்தை தீர்மானிக்க, இந்த பிரிவின் சட்டமன்ற வரலாற்றை ஆய்வு செய்வது அவசியம்.

10. பிரிவு 304-பி, இந்திய தண்டனை சட்டம் என்பது நீண்டகால சமூக தீமையை சரிசெய்ய நாடாளுமன்றத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல சட்ட முயற்சிகளில் ஒன்றாகும். வரதட்சணை கொடுமையின் கொடூரமான இயல்பானது, கணவன் மற்றும் அவரது உறவினர்களின் பேராசையின் காரணமாக திருமணமான பெண்கள் கொடுமைக்கு உட்படுத்தப்படுவது கவனிக்கப்படாமல் இல்லை. பாராளுமன்றம், இந்த சமூகத் தீமையை ஒழிப்பதற்காக முதல் நடவடிக்கையாக வரதட்சணை தடுப்புச் சட்டம், 1961 என்ற சட்டத்தை இயற்றியது. மேலும், இந்த நடவடிக்கைகள் போதுமானதாக இல்லாததால், குற்றவியல் சட்டம் (இரண்டாவது திருத்தம்) சட்டம், 1983 (சட்டம் 46/1983) நிறைவேற்றப்பட்டது, அதில் பிரிவு 498-ஏ கொண்ட அத்தியாயம் XX-ஏ ஆனாது இந்திய தண்டனை சட்டத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

11. இருப்பினும், மேற்கண்ட நடவடிக்கைகள் இருந்தபோதிலும், வரதட்சணை கொடுமை பிரச்சினை இன்னும் பரவலாக உள்ளது. மேலும், வரதட்சணை கேட்டு இளம் திருமணமானப் பெண்கள் சந்தேகத்திற்கிடமான சூழ்நிலையில் உயிரிழக்கும் போக்கு அதிகரித்து வருகிறது. வரதட்சணை மரணங்களைத் தடுக்க கடுமையான சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை சட்ட ஆணையம் தனது 91 வது சட்ட ஆணைய அறிக்கையில் தானாக முன்வந்து வலியுறுத்தியது. குற்றத்தின் தன்மை

மற்றும் விதம் காரணமாக வரதட்சணை மரணங்கள் பிரச்சினையை சமாளிக்க அந்த நேரத்தில் இருந்த இந்திய தண்டணைச் சட்டமானது போதுமானதாக இல்லை என்பதை சட்ட ஆணையம் ஆங்கீகரித்தது. அவர்கள் பின்வருமாறு கவனித்தனர்:

"1.3 வரதட்சணை மரணத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட சம்பவத்தில், சட்டத்திற்கு ஏற்கனவே தெரிந்த ஒரு குற்றத்தின் சட்ட கூறுகளை திருப்திப்படுத்தும் வகையில் உண்மைகள் இருந்தால், அந்த உண்மைகள் அதிக சிரமமின்றி நிரூபிக்க முடிந்தால், குற்றவாளியின் குற்றத்தை பதிவு செய்ய தற்போதுள்ள குற்றவியல் சட்டத்தை நாடலாம். இருப்பினும், நடைமுறையில் இரண்டு முக்கிய தடைகள் எழுகின்றன :-

(i) அறியப்பட்ட குற்றத்தின் தன்மையின்படி, எந்தவொரு பொருண்மைகளும் புறாக்கூண்டு தத்துவத்திற்குள் முழுமையாக பொருந்தாது: அல்லது

(ii) நிலைமையின் விசித்திரங்கள் எத்தகையவை என்றால், நேரடியாக குற்றஞ்சாட்டும் பொருண்மைகளை நிரூபிப்பது கடினமாகிறது."

(வலியுறுத்தல் வழங்கப்பட்டது)

12. மேற்கண்ட சட்ட ஆணையத்தின் அறிக்கையையும் மற்றும் வரதட்சணை தொடர்பான குற்றங்கள் தொடர்பான தொடரும் பிரச்சனைகளையும் கருத்தில் கொண்டு, நாடாளுமன்றம் வரதட்சணை தடுப்புச் சட்டத்திலும் இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு திருத்தங்களை செய்வதன் மூலம் வரதட்சணை தடுப்பு

(திருத்தம்) சட்டம், 1986 (1986 இன் சட்டம் 43) இயற்றியது. இந்த திருத்தத்தின் மூலம், வரதட்சணை மரணத்தைத் தடுப்பதற்கான கடுமையான ஏற்பாடாக, இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தில் இதச பிரிவு 304-பி ஆனாது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. திருமதி. மார்கரெட் ஆல்வா அவர்களால் மாநிலங்களவையில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட திருத்த மசோதா பின்வருமாறு:

"இது ஒரு சமூக தீமை மற்றும் சமூக சட்டம், நான் சொன்னது போல் ஒவ்வொரு விஷயம் திருத்த முடியாது. அதை எப்படி, எங்கு இன்னும் கொஞ்சம் கடினமாக்க முடியும் என்பதைப் பார்க்க முயற்சிக்கிறோம். எனவே நாங்கள் தண்டனையை அதிகரித்துள்ளோம். சில அனுமானங்களுக்கும் நாம் ஏற்பாடு செய்துள்ளோம், ஏனென்றால் இதுவரை நமது முக்கிய பிரச்சினைகளில் ஒவ்வொரு சாட்சியங்களும் கேள்வியாக உள்ளது. ஏனெனில் பொதுவாக திருமணமான பெண் எரிக்கப்படுகிறாள் அல்லது மாமியார் வீட்டில் மூடிய கதவுகளுக்குப் பின்னால் மனைவியாக உள்ள பெண் எரிக்கப்படுகிறாள். ஒரு பெண் தனது தாய் வீட்டிலோ அல்லது கணவன் வீட்டிலோ சமையல் செய்யும் போது எரிக்கப்படுவதை நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்க மாட்டீர்கள். அது எப்போதும் மாமியார் வீட்டின் சமையலறையில் தான் அவள் தீப்பிடித்து எரிக்கப்படுகிறாள். எனவே, உடனடியாக ஆதாரங்களைப் பெறுவது ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக உள்ளது. ஓரிரு திருத்தங்களில் இது வரதட்சணை மரணம் அல்ல அல்லது அது வேண்டுமென்றே செய்யப்படவில்லை என்பதைக் காட்ட

நிரூபிப்பதற்கான சுமை கணவனுக்கும் அவரது மக்களுக்கும் மாறும் சில அனுமானங்களை வழங்கும்."

(வலியுறுத்தல் வழங்கப்பட்டது)

13. இத்தகைய சமூகத் தீமை இன்றும் நீடித்து வருகிறது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. போதைப்பொருள் மற்றும் குற்றங்களுக்கான ஐக்கிய நாடுகளின் சபையின் அலுவலகத்தால் வெளியிட்டுள்ள "தற்கொலை குறித்த உலகளாவிய ஆய்வு: பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளின் பாலினம் தொடர்பான கொலைகள்" என்ற தலைப்பில் ஒரு ஆய்வில், 2018 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் ஆண்டுதோறும் பதிவு செய்யப்படும் அனைத்து பெண் கொலைகளிலும் 40 முதல் 50 சதவீதம் வரை பெண் வரதட்சணை மரணங்கள் உள்ளன என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. கசப்பான உண்மை என்னவென்றால், 1999 முதல் 2016 வரையிலான காலகட்டத்தில், இந்த புள்ளிவிவரங்கள் மாறாமல் உள்ளது. பொருண்மையில், தேசிய குற்ற ஆவணக் காப்பகம் வெளியிட்ட சமீபத்திய தரவு, 2019 ஆம் ஆண்டில் மட்டும் 7115 வழக்குகள் இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 304-பி இன் கீழ் மட்டுமே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதாக சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

14. அத்தகைய ஒரு சட்டத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, ஒரு கடுமையான விளக்கம் அது எந்த நோக்கத்திற்காக இயற்றப்பட்டதோ அந்த நோக்கத்தையே தோற்கடித்துவிடும். எனவே, சட்டமானது "சற்று முன்" என்ற பின்வரும் வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியபோது, "உடனடியாக முன்பு" என்று

அவர்கள் அர்த்தப்படுத்தவில்லை. மாறாக, அவர்கள் அதன் நோக்கத்தை நீதிமன்றங்களின் கைகளில் விட்டுவிட்டனர். கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தலின் பொருண்மை, வழக்குக்கு வழக்கு வேறுபடுகிறது. கொடூரத்தின் அளவுகோல் கூட மிகவும் மாறுபட்டது, ஏனெனில் இது உடல், வாய்மொழி அல்லது உணர்ச்சி வரை இருக்கலாம். இந்த பட்டியல் நிச்சயமாக முழுமையானது அல்ல. எனவே, "சற்று முன்பு" என்ற சொற்றொடர் எதைக் குறிக்கிறது என்பதை வரையறுக்க இந்த நீதிமன்றம் எந்த கடுமையான சூத்திரங்களையும் விதிக்க முடியாது. மேற்கூறிய நிலைப்பாட்டை இந்த நீதிமன்றம் கான்ஸ் ராஜ் எதிர் பஞ்சாப் மாநிலம், (2000) 5 எஸ்சிசி 207 என்ற வழக்கில் வலியுறுத்தியது. அதில் மூன்று நீதிபதிகள் கொண்ட அமர்வு பின்வருமாறு கூறியது:

> "15. ... "சற்று முன்பு" என்பது ஒவ்வொரு வழக்கின் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளின் கீழ் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு சார்பு சொல் மற்றும் எந்தவொரு நேர வரம்பையும் நிர்ணயிப்பதன் மூலம் எந்த கடுமையான சூத்திரத்தையும் விதிக்க முடியாது. வரதட்சணை மரணங்கள் தொடர்பாக, இறந்தவருக்கு கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தல் இருப்பதைக் காட்டும் சூழ்நிலைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்வுக்கு மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை, ஆனால் பொதுவாக குறிப்பிடப்படுகின்றன. இத்தகைய நடத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் பரவக்கூடும்.... வரதட்சணை கேட்டு கொடுமைப்படுத்தப்பட்டதற்கும், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட மரணத்திற்கும் இடையே நெருங்கிய மற்றும் நேரடி தொடர்பு உள்ளது

என்பதை அரசுத் தரப்பு நிரூபிக்க வேண்டும். வரதட்சணை, கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தல் போன்ற கோரிக்கைகளின் தேவை மற்றும் இறந்த தேதி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கோரப்படுவது காலத்திற்கு வெகு தொலைவில் இருக்கக்கூடாது, இது சூழ்நிலைகளின் கீழ், போதுமான அளவு பழையதாகிவிட்டதாகக் கருதப்பட வேண்டும்.

(வலியுறுத்தல் வழங்கப்பட்டது)

இதேபோன்ற கருத்தை இந்த நீதிமன்றம் ராஜிந்தர் சிங் எதிர் பஞ்சாப் மாநிலம், (2015) 6 எஸ்சிசி 477 என்ற வழக்கில் எடுத்தது.

15. எனவே, கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தலுக்கும், பாதிக்கப்பட்டவரின் மரணத்திற்கும் இடையிலான காலம் "சற்று முன்பு" என்ற காலத்திற்குள் வருமா என்பதை நீதிமன்றங்கள் தங்கள் விருப்புரிமையைப் பயன்படுத்தி தீர்மானிக்க வேண்டும். மேற்கண்ட தீர்மானத்திற்கு முக்கியமானது என்னவென்றால், பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் கொடுமைக்கும், அதன் விளைவாக பாதிக்கப்பட்டவரின் மரணத்திற்கும் இடையே ஒரு "நெருக்கமான மற்றும் நேரடி தொடர்பை" நிறுவுவதாகும்.

16. அரசுத் தரப்பு காட்டும் போது, 'அவர் இறப்பதற்கு சற்று முன்பு, அந்த பெண் அத்தகைய நபரால் கொடுமைக்கு அல்லது துன்புறுத்தலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளார் அல்லது வரதட்சணை கோருவது தொடர்பாக, சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-பி இன் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராக ஒரு காரண அனுமானம் எழுகிறது.

அதன்பிறகு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் இந்த சட்டரீதியான அனுமானத்தை மறுக்க வேண்டும். சாட்சியச் சட்டமத்தின் பிரிவு 113-பி ஆனாது பின்வருமாறு கூறுகிறது:

> **"113 பி. வரதட்சணை மரணம் பற்றிய அனுமானம்** - ஒருவர் ஒரு பெண்ணின் வரதட்சணை மரணம் புரிந்தாரா என்பது கேள்வி என்னவென்றால், அவர் இறப்பதற்கு சற்று முன்பு அத்தகைய பெண் அத்தகைய நபரால் வரதட்சணை கேட்டதற்காக கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளாரா அல்லது காட்டப்பட்டுள்ளாரா என்பதையும், அப்படிப்பட்ட நபர்தான் வரதட்சணை மரணத்திற்கு காரணமாக இருந்தார் என்று நீதிமன்றம் அனுமானிக்க வேண்டும்.
>
> விளக்கம். - இந்த பிரிவின் நோக்கத்திற்காக, "வரதட்சணை மரணம்" என்பது இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304 பி (45/1860) இல் உள்ள அதே பொருளைக் கொண்டிருக்கும்"

17. இந்த நீதிமன்றம், பன்சிலால் எதிர் ஹரியானா மாநிலம், (2011) 11 எஸ்சிசி 359 என்ற வழக்கில் இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304-பி இன் கீழ் கூறுகள் நிரூபிக்கப்பட்டவுடன், சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-பி இன் கீழ் அனுமானத்தின் கட்டாய பயன்பாட்டை வலியுறுத்துகிறது:

> "19. வரதட்சணை கேட்டு தன்னை கொடுமைப்படுத்தியவர் அல்லது துன்புறுத்தலுக்கு ஆளாக்கிய நபரால் மரணம் நிகழ்ந்துள்ளது என்று கருதுவதற்கு நீதிமன்றத்தின் தரப்பில் கட்டாய விண்ணப்பத்தை ஏற்படுத்தி, சட்டம் அதன்

ஞானத்தில் 'வேண்டும்' என்ற வார்த்தையை இவ்வாறு பயன்படுத்தியுள்ளது என்பதை இங்கே குறிப்பிடலாம். எனவே, மேற்கூறியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு, ஊகத்தை மறுக்க வேண்டிய பொறுப்பு குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு உள்ளது மற்றும் இந்திய தண்டனை சட்டத்தின் பிரிவு 304-பி இன் தொடர்புடைய பிரிவு 113-பி வழக்கில், மாற்றங்களை பிரத்தியேகமாகவும் ஆழமாகவும் நிரூபிக்க வேண்டிய பொறுப்பு குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது உள்ளது.

**20. எனவே, அத்தகைய மரணத்தின் அத்தியாவசிய கூறுகள் அரசுத் தரப்பால் நிறுவப்பட்டால், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் வரதட்சணை மரணத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளார் என்ற அனுமானத்தை எழுப்புவது நீதிமன்றத்தின் கடமையாகும்".**

**(வலியுறுத்தல் வழங்கப்பட்டது)**

18. எனவே, அனைத்து அத்தியாவசிய அம்சங்களும் அரசுத் தரப்பால் நிறுவப்பட்டவுடன், சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-பி இன் கீழ் அனுமானம் கட்டாயமாக குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராக செயல்படுகிறது. இந்த காரண காரியம் என்ற இந்த அனுமானத்தை குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மறுக்க முடியும்.

19. காரண காரியத்தின் மறுக்கத்தக்க அனுமானத்தின் பயன்பாடானது, சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-பி இன் கீழ் நீதிபதிகள், எதிர்தரப்பு மற்றும் அரசு தரப்பு வழக்கு விசாரணை ஆகியவற்றிற்க்கு அதிக பொறுப்பை உருவாக்குகிறது. இந்திய தண்டனை சட்டத்தின் பிரிவு 304-பி இன் கீழ் தொடர்பான குற்றவியல் விசாரணைகள் நடத்தும்போது அவர்கள் கூடுதல் கவனத்துடன் செயல்பட வேண்டும். இந்த

ஆபத்தான சூழ்நிலையை நிவர்த்தி செய்வதற்காக, நடைமுறைச் சட்டத்தில் சில பாதுகாப்புகள் உள்ளன, அவை இங்கே குறிப்பிடத் தகுதியானவை.

20. குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 313-ன் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் வாக்குமூலத்தை விசாரணை நீதிமன்றங்கள் மிகவும் சாதாரணமாக பதிவு செய்வது மற்றும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் தரப்பு வாதம் குறித்து குறிப்பாக கேள்வி கேட்காமல், மேலோட்டமான முறையில் நடந்து கொள்வது மிகவும் கவலைக்குரியதாகும். குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 313 இன் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் விசாரணையை வெறும் நடைமுறை சம்பிரதாயமாக கருத முடியாது என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும், ஏனெனில் இது நியாயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்த ஏற்பாடு இயற்கை நீதியின் மதிப்புமிக்க கோட்பாட்டை உள்ளடக்கியது - அதாவது, "மற்ற பக்கத்தையும் கேட்கட்டும்" என்பது, ஏனெனில் இது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தனக்கு எதிராக தோன்றும் குற்றச்சாட்டுக்கு விளக்கத்தை வழங்க உதவுகிறது. எனவே, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை நியாயமாக கவனத்துடன் விசாரிக்க வேண்டிய கடமையை நீதிமன்றத்திற்கு இது விதிக்கிறது. கவனமும் எச்சரிக்கையும். குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் முன் குற்றம் சாட்டப்பட்ட சூழ்நிலைகளை நீதிமன்றம் முன்வைத்து அவரது பதிலைக் கோர வேண்டும். விசாரணை தொடங்கியதிலிருந்து, இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 304-பி, சாட்சியச் சட்டம் பிரிவு 113-பி ஆகியவற்றின் தனித்தன்மைகளைக் கருத்தில் கொண்டு உரிய எச்சரிக்கையுடன் தனது எதிர்தரப்பு வாதத்தை தயாரிக்க வேண்டும் என்ற குற்றம் சாட்டப்பட்டரின் வழக்கறிஞர் மீதும் ஒரு கடமை செலுத்தப்படுகிறது.

21. குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 232, முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இது பின்வருமாறு கூறுகிறது, "அரசுத் தரப்புக்கான ஆதாரங்களை எடுத்த பிறகு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை விசாரித்தால், அரசுத் தரப்பு மற்றும் எதிர்தரப்பு வாதங்களை விசாரித்த நீதிபதி, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றம் செய்தார் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்று கருதி, நீதிபதி விடுதலை உத்தரவை பதிவு செய்ய வேண்டும். குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 232-ன் விதிகளின்படி குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் விடுவிக்கப்பட தகுதியற்றவர் என்று விசாரணை நீதிமன்றம் முடிவு செய்தவுடன், அது நகர்ந்து, வழக்கு விசாரணைகாக நிர்ணயிக்க வேண்டும். குறிப்பாக, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 233-ன் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ள நடைமுறைகளின்படி குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் 'தற்காப்பு சாட்சியத்திற்காக' தனது தரப்பு வாதத்தை முன்வைக்க வேண்டும் என்று கோரும், இது குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு வழங்கப்பட்ட விலைமதிப்பற்ற உரிமையாகும். அத்தகைய நடைமுறை உரிமை இருப்பது சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-பி இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட மறுக்கக்கூடிய அனுமானத்துடன் ஒத்திசைவாக அமர்ந்திருக்கிறது.

22. இந்திய தண்டனை சட்டம் பிரிவு 304-பி இன் கீழ் தொடர்பான இரண்டாவது சர்ச்சைக்குரிய பகுதி முன்பு செல்லப்பட்டது போல மரணத்தை கொலை அல்லது தற்கொலை அல்லது விபத்து என வகைப்படுத்துவதில் புறாக்கூண்டு தத்துவம் அணுகுமுறையை எடுக்கவில்லை என்பதாகும். இத்தகைய வகைப்படுத்தப்படாததற்கான காரணம், "சாதாரண சூழ்நிலைகளில் அல்லாமல்" நிகழும் மரண்ம, சந்தர்ப்பங்களில், கொலை அல்லது தற்கொலை அல்லது தற்செயலாக இருக்கலாம். இருப்பினும், இந்திய தண்டனை சட்டம் பிரிவு 304-பி,

கொலை அல்லது தற்கொலை விபத்துகளாக மறைக்கப்படும் சூழ்நிலைகளையும் நிவர்த்தி செய்ய முயற்சிக்கிறது,

23. எனவே, இந்திய தண்டனை சட்டம் பிரிவு 304-பி இன் கீழ் உள்ள மற்ற அனைத்து அம்சங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டால், தீக்காயங்களால் அல்லது உடல் காயங்களால் ஏற்பட்ட அல்லது சாதாரண சூழ்நிலைகளில் அல்லாமல் வேறு விதமாக நிகழும் எந்தவொரு மரணமும், சட்டத்தின் ஆணைப்படி, "வரதட்சணை மரணம்" என்று அழைக்கப்படும். மேலும், அதனை நிரூபிக்கப்படாவிட்டால் பெண்ணின் கணவர் அல்லது அவரது உறவினர் அவரது மரணத்தை ஏற்படுத்தியதாகக் கருதப்படும்". இந்த பிரிவானது வரதட்சணை மரணம் எதனால் ஏற்படுகிறது என்பதனை தெளிவாக குறிப்பிட்டும், வரதட்சணை மரணத்தை ஏற்படுத்திய தனி குற்றவாளி அல்லது பல குற்றவாளிகளை அடையாளம் காட்டுகிறது. [பார்க்க: **மாயா தேவி எதிர் ஹரியானா மாநிலம்**, (2015) 17 எஸ்சிசி 405, **சாந்தி எதிர் ஹரியானா மாநிலம்,** (1991) 1 எஸ்.சி.சி 371]

24. இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304-பி இன் கீழ் உள்ள சட்டத்தைப் பார்த்த பிறகு, இப்போது நாம் இந்த வழக்கின் நலன்களை காண்போம். மேல்முறையீட்டாளர்களின் வழக்கறிஞரின் சமர்ப்பிப்புகளை நிராகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. இறந்தவருக்கும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கும் 01.07.1994 அன்று திருமணம் நடந்தது என்பதும், அந்தப் பெண்ணின் மரணம் 31.07.1995 அன்று நிகழ்ந்தது என்பதும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை.

25. மரணத்திற்கான காரணத்தை பொறுத்தவரை, மருத்துவர் (அ.சா-3) 85% தீக்காயங்களுடன் இறந்தவரின் உடலில் மண்ணெண்ணெய் வாசனை வீசியதாக கண்டறிந்தார். எனவே, தற்போதைய வழக்கில், இறந்த பாதிக்கப்பட்டவர் தீக்காயங்களால் இறந்தார். திருமணமான ஏழு ஆண்டுகளுக்குள் மரணம் தீக்காயங்களுடன் தொடர்புபடுத்தக்கூடியது என்பதால், இது குற்றத்தின் முதல் இரண்டு கூறுகளை தெளிவாக பூர்த்தி செய்கிறது.

26. வரதட்சணை கோரும் பிரச்சினைக்கு வரும்போது, இறந்தவரின் சகோதரர் (அ.சா-7) ரக்ஷா பந்தன் பண்டிகையின் போது திருமணமாகி ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு திருமண வீட்டிற்கு வந்தபோது, குற்றம் சாட்டப்பட்ட கணவர் மற்றும் மாமியார் போதிய வரதட்சணை கொண்டு வரவில்லை என்பதற்காக தன்னை உடல் ரீதியாக துன்புறுத்தியதாக இறந்தவர் வெளிப்படுத்தியதாக பதிவு செய்யப்பட்ட சான்றுகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. மேலும், குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட ஸ்கூட்டரை கோரினார்கள். இந்த கோரிக்கைகளைத் தொடர்ந்து, அவள் தனது தந்தை வீட்டிற்கு மீண்டும் அழைத்து வரப்பட்டார். அங்கு இந்த உண்மை இறந்தவரின் தந்தைக்கு (அ.சா-6) வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அவர் இறப்பதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்புதான் இறந்தவர் தனது புகுந்த வீட்டிற்கு திரும்பினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் இன்னும் வரதட்சணைக்காக இறந்தவரை துன்புறுத்தி வந்தார். மேற்கூறிய பொருண்மைகள், இறந்த பெண் தனது தந்தையைப் பார்க்க வந்தபோது அவரிடம் உண்மையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

27. இறப்பதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு, தீஜ் பண்டிகையின் போது, இறந்தவரின் மற்றொரு சகோதரர் (அ.சா-10) அவர் தனது புகுந்த வீட்டில் இருந்தபோது

அவரைப் பார்க்க வந்திருந்தார் என்பதை இங்கே வலியுறுத்த வேண்டும். இறந்தவர் தனது அவல நிலையை தனது சகோதரரிடம் மீண்டும் வலியுறுத்தியிருந்தார். அதன்பிறகு, 31.07.1995 அன்று இறந்தவரின் தந்தைக்கு தனது மகள் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளதாக கிராம மக்கள் சிலர் தெரிவித்தனர். அங்கு சென்று பார்த்தபோது, தீக்காயங்களுடன் அவள் இறந்து கிடந்ததை தந்தை கவனித்தார். மேற்கூறிய சூழ்நிலைகளின் சங்கிலித் தொடர் ஒரு வரதட்சணை கேட்ட சம்பவங்களுக்கும், இறந்தவரின் மரண சம்பவத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது என்பதை நிரூபிக்கிறது. விசாரணை நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றம் மேற்கூறிய சாட்சிகளின் கவனமாக பரிசீலனை செய்த பின் அறிக்கைகள் உறுதிப்படுத்தக்கூடியவை எனவும் மற்றும் நிலையானதாகவும் என்ற முடிவுக்கு வந்தன. சாட்சிகள் நம்பகமானவர்கள் என்று அவர்கள் கண்டறிந்தனர், அதன் அடிப்படையில் இறந்தவர் இறப்பதற்கு சற்று முன்பு கொடுமைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார், ஏனெனில் அவர் போதுமான அளவு வரதட்சணை கொண்டு வரத் தவறினார். விசாரணை நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தின் மேற்கூறிய கண்டுபிடிப்புகளை நாங்கள் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

28. மேற்கண்ட பகுப்பாய்விலிருந்து, தீக்காயங்களால் இறந்தவரின் மரணம் அவரது திருமணத்தின் ஒரு வருடத்திற்குள் நடந்தது என்பதை அரசுத் தரப்பால் வெற்றிகரமாக நிரூபிக்க முடிந்தது என்பது தெளிவாகிறது. மேலும், அவர் இறப்பதற்கு முன்பு, வரதட்சணை கேட்டு துன்புறுத்தலுக்கும், கொடுமைக்கும் ஆளானார் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 304-பி இன் கூறுகள் திருப்திகரமாக இருப்பதால், சாட்சியச் சட்டத்தின் 113-பி இன் கீழ் அனுமானம்

மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு எதிராக செயல்படுகிறது, அவர்கள் இந்திய தண்டனை சட்டம் பிரிவு 304-பி இன் கீழ் குறிப்பிடப்பட்ட குற்றத்தை ஏற்படுத்தியதாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

29. எனவே, மேற்கூறிய அனுமானத்தை மறுப்பதற்கான சுமை குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது மாறுகிறது. மேல்முறையீட்டாளர்களின் வழக்கறிஞர், இது தற்செயலான மரண வழக்கு, எனவே அவர்கள் மீது எந்தப் பொறுப்பையும் விதிக்க முடியாது என்று எங்கள் முன் வாதம் செய்துள்ளார். எவ்வாறாயினும், தற்போதைய வழக்கில், குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்கள் மரணம் தற்செயலானது அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்களுடன் தொடர்பற்றது என்பதை நிரூபிக்க எந்த ஆதாரத்தையும் பதிவு செய்யத் தவறிவிட்டனர்.

30. இங்கு, கவனிக்கப்பட வேண்டியது என்னவென்றால், மருத்துவரின் சான்றுகளின்படி, இறந்தவரின் உடல் முழுவதும் மண்ணெண்ணெய் ஊற்றப்பட்டது. எனவே, விபத்துக்கான சாத்தியக்கூறுகளை பாதுகாப்பாக நிராகரிக்க முடியும். விசாரணை நீதிமன்றம் முடிவுக்கு வந்தபோது:

> "இறந்தவர் தனது உடலில் மண்ணெண்ணெய் தெளித்து தற்கொலை செய்து கொண்டார் அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்டவரோ அல்லது வேறு யாரோ அவரது உடலில் மண்ணெண்ணெய் தெளித்து எரித்தனர் என்பதை இந்த சூழ்நிலைகள் அனைத்தும் நிரூபிக்கின்றன. மேலும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் கற்றறிந்த வழக்கறிஞரால் விபத்துக்கான வாதத்தை முன்வைக்க முயன்றது, நிரூபிக்கப்படவில்லை".

31. எனவே, சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-பி இல் கூறப்பட்டுள்ள அனுமானம், இந்த குறிப்பிட்ட வழக்கில் முழுமையாக நடைமுறைக்கு வருகிறது, இது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் - மேல்முறையீட்டாளர்களால் மறுக்கப்படவில்லை. இந்திய தண்டனைச் சட்டம் 304-பி பிரிவின் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள்-மேல்முறையீட்டாளர்களை குற்றவாளிகள் என்று தீர்ப்பளித்து, கீழேயுள்ள நீதிமன்றங்களின் ஒருங்கிய கருத்தில் நாங்கள் தலையிடுவதற்கான ஒரு வழக்கை மேல்முறையீட்டாளர்கள் உருவாக்கத் தவறிவிட்டனர்.

**வெளியீடு II**

32. இந்திய தண்டனை சட்டம் பிரிவு 304-பி இன் கீழ் தண்டனை வழங்கப்பட்டதைத் தவிர, மேல்முறையீட்டாளர்கள் இந்திய தண்டனை சட்டம் பிரிவு 306 இன் கீழ் தங்கள் தண்டனையையும் எதிர்த்துள்ளனர். இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 306 தற்கொலைக்குத் தூண்டுவது தொடர்பானது, அது கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது:

> **"306. தற்கொலைக்குத் தூண்டுதல்**. - எவரேனும் ஒருவர் தற்கொலை செய்து கொண்டால், அத்தகைய தற்கொலைக்கு உடந்தையாக இருப்பவர், குற்றத்திற்காக பத்து ஆண்டுகள் வரை நீடிக்கக்கூடிய சிறைத்தண்டனையும், அபராதமும் விதிக்கப்படுவார்."

33. இந்த சட்டத்தை மேலோட்டமாக வாசித்தால், குற்றத்திற்கு இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 306-ன் கீழ், தற்கொலை நடந்துள்ளது என்பதை அரசுத்

தரப்பு முதலில் நிரூபிக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக, தற்கொலைக்கு உடந்தையாக இருந்ததாகக் கூறப்படும் நபர் அதில் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளார் என்பதையும் அரசுத் தரப்பு நிரூபிக்க வேண்டும். இது தொடர்பாக பிந்தையது, சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-ஏ ஆனாது தற்கொலைக்குத் தூண்டியது தொடர்பாக கணவர் மற்றும்/அல்லது அவரது உறவினருக்கு எதிராக குறிப்பிட்ட நிபந்தனையுடன் ஒரு அனுமானத்தை உருவாக்குகிறது. மற்ற சில நிபந்தனைகளுக்குள் செல்லாமல், இந்த சட்டத்தை ஆராய்ந்தால், தற்கொலை என்ற உண்மை அரசுத் தரப்பால் முதலில் நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே அத்தகைய அனுமானம் ஈர்க்கப்படும் என்பது தெளிவாகிறது. ஒரு குற்றத்தை உருவாக்க தேவையான கூறுகளை இந்திய தண்டனைச் சட்டம் 306-வது பிரிவின் கீழ் இந்த நீதிமன்றம் **வஜீர் சந்த் எதிர் ஹரியானா மாநிலம், (1989) 1 எஸ்சிசி 244**, என்ற வழக்கில் பரிசீலித்தது. இதில் இந்த நீதிமன்றம் பின்வருமாறு கூறியது:

> "5. ... பிரிவுகள் 306 மற்றும் 307 (sic 107) ஆகியவற்றை ஒன்றாகப் படித்தால், எந்தவொரு நபரும் வேறு எந்த நபரையும் தற்கொலைக்குத் தூண்டினால், அத்தகைய தூண்டுதலின் விளைவாக மற்றவர் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார் என்றால் தண்டனைச் சட்டம், 1860 இன் பிரிவு 306 தற்கொலைக்குத் தூண்டியதற்காக தூண்டுதலை ஏற்படுத்திய நபர் தண்டிக்கப்படுவார் என்பது தெளிவாகிறது. **இந்த விதியை மேலோட்டமாக வாசித்தால் ஒரு நபர் வேறு எந்த நபரையும் தற்கொலைக்கு தூண்டியதாக தண்டிக்கப்படுவதற்கு முன்பு,**

**அத்தகைய மற்றொரு நபர் தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்பதை நிறுவ வேண்டும்.**

**(வலியுறுத்தல் வழங்கப்பட்டது)**

34. தற்போதைய வழக்கில், விசாரணை நீதிமன்றமும், உயர் நீதிமன்றமும் இறந்தவர் தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்ற முடிவுக்கு வந்தன. எவ்வாறாயினும், கீழேயுள்ள நீதிமன்றங்களால் எட்டப்பட்ட முடிவு அனுமானங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். ஏனெனில் அதனை ஆதரிக்க எந்த ஆதாரமும் பதிவில் இல்லை. இது தொடர்பாக விசாரணை நீதிமன்றம் கூறிய காரணம் வருமாறு:

> "மேலும், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களில் எவரும் இறந்தவரின் உடலில் மண்ணெண்ணெய் தெளித்து மரணத்தை ஏற்படுத்தியதற்கான நேரடி ஆதாரங்கள் எதுவும் அரசுத் தரப்பால் முன்வைக்கப்படவில்லை, மீனா குமாரி அவள் உடலில் மண்ணெண்ணெய் தெளித்து தனது வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டதற்கான ஒரே வாய்ப்பு மட்டுமே உள்ளது."

35. நியாயமான சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டு தற்கொலைக்கான காரணத்தை நிரூபிக்க போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லை என்ற உண்மையின் வெளிச்சத்தில், சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-ஏ கீழ் அனுமானம் அரசுத் தரப்புக்கு அதிக உதவியாக இல்லை. இறந்தவர் தற்கொலை செய்து கொண்டதற்கான இன்றியமையாத காரணம் போதுமான ஆதாரங்களை முன்வைத்து அரசுத் தரப்பால் நிரூபிக்கப்படவில்லை.

தற்போதைய வழக்கில், மரணம் தற்கொலை காரணமாக ஏற்பட்டது என்பதை நிரூபிக்க அரசுத் தரப்பு தவறிவிட்டது. எனவே, இந்திய தண்டனைச் சட்டம் 306-வது பிரிவின் கீழ் மேல்முறையீட்டாளர்களை தண்டிக்கும் கீழேயுள்ள நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்பு இந்த நீதிமன்றத்தின் தலையீட்டுக்கு உகந்தது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.

**முடிவுகள்**

36. மறுபரிசீலனை செய்யும் போது, இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 304-பி உடன் இணைந்த சாட்சியச் சட்டம் பிரிவு 113-பி ஆகியவற்றின் கீழ் உள்ள சட்டத்தை கீழே சுருக்கமாகக் கூறலாம்:

i. இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 304-பி, திருமணமான பெண் எரிப்பு, வரதட்சணை கோரிக்கை போன்ற சமூகக் கொடுமையைத் தடுக்கும் சட்ட நோக்கத்தை மனதில் கொண்டு விளக்கப்பட வேண்டும்.

ii. இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 304-பி இன் கீழ் ஒரு குற்றத்தை உருவாக்குவதற்குத் தேவையான கூறுகள் இருப்பதை அரசுத் தரப்பு முதலில் நிறுவ வேண்டும். இந்த கூறுகள் முழுமை அடைந்தவுடன், சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-பி இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட காரணகாரியத்தின் மறுக்கத்தக்க அனுமானம் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராக செயல்படுகிறது.

iii. இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304-பி இல் காணப்படும் "சற்று முன்பு" என்ற சொற்றொடர், 'உடனடியாக முன்பு' என்று பொருள் கொள்ள முடியாது. வரதட்சணை மரணத்திற்கு கொடுமை அல்லது துன்புறுத்தலுக்கும், கணவன் அல்லது உறவினர்கள் வரதட்சணை கேட்பதற்கும் இடையே "நெருங்கிய மற்றும் நேரடி தொடர்பு" இருப்பதை அரசுத் தரப்பு நிறுவ வேண்டும்.

iv. இந்திய தண்டனை சட்டம் பிரிவு 304-பி இன் கீழ் மரணத்தை கொலை அல்லது தற்கொலை அல்லது தற்செயலானது என்று வகைப்படுத்துவதில் புறாக்கூண்டு அணுகுமுறையை எடுக்கவில்லை. இவ்வாறு வகைப்படுத்தப்படாததற்குக் காரணம் "சாதாரண சூழ்நிலைகளில் அல்லாமல்" நிகழும் மரணம், சந்தர்ப்பங்களில், கொலை அல்லது தற்கொலை அல்லது தற்செயலாக இருக்கலாம்.

v. இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304-பி உ /இ சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-பி இன்படி ஆபத்தான தன்மை காரணமாக, நீதிபதிகள், அரசுத் தரப்பு வழக்கு மற்றும் எதிர்தரப்பு ஆகியவை விசாரணையின் போது கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

vi. குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 313-ன் கீழ் அளிக்கப்பட்ட வாக்குமூலம் மிகவும் சாதாரணமாக பல நேரங்களில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை குறிப்பாக அவரது தற்காப்பு குறித்து கேள்வி கேட்காமல், மேலோட்டமான முறையில் விசாரணை நீதிமன்றங்கள் பதிவு செய்வது மிகவும் கவலைக்குரியது. குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 313 இன் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை விசாரிப்பது வெறும் நடைமுறை சம்பிரதாயமாக கருத முடியாது, ஏனெனில் இது நியாயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையை இயற்கை நீதியின் மதிப்புமிக்க கோட்பாடு "ஆடி ஆல்டர்ராம் பார்டெம்" அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். மேற்கூறிய இந்த விதி பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியது. ஏனெனில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தனக்கு எதிராக தோன்றும் குற்றச்சாட்டுக்கு விளக்கம் அளிக்க இது உதவுகிறது. எனவே, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை நியாயமாகவும், கவனமாகவும், எச்சரிக்கையுடனும் விசாரிக்க வேண்டிய கடமையை நீதிமன்றம் மீது சுமத்துகிறது.

vii. குற்றம்சாட்டப்பட்டவரின் முன் குற்றம் சாட்டப்பட்ட சூழ்நிலைகளை முன்வைத்து அவரது பதிலை நாட வேண்டும். இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 304-பி உடன் இணைந்த சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-பி, தனித்தன்மையைக் கருத்தில்

கொண்டு, விசாரணை தொடங்கியதிலிருந்து உரிய எச்சரிக்கையுடன் தனது தரப்பு வாதத்தைத் தயாரிக்க குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் வழக்கறிஞருக்கு ஒரு கடமை உள்ளது.

viii. குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 232 ஆனாது, "அரசுத் தரப்புக்கான சாட்சியங்களை எடுத்துக்கொண்டு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை விசாரித்து, எதிர்தரப்பின் வாதத்தை கருத்தில் கொண்டும், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றம் புரிந்தார் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்று நீதிபதி கருதினால், நீதிபதி ஒரு விடுதலை உத்தரவைப் பதிவு செய்ய வேண்டும்." அத்தகைய விருப்புரிமையை விசாரணை நீதிமன்றங்கள் சிறந்த முயற்சிகளின் கடமையாக பயன்படுத்த வேண்டும்.

ix. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 232-ன் விதிகளின்படி குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் விடுவிக்கப்படத் தகுதியற்றவர் என்று விசாரணை நீதிமன்றம் முடிவு செய்தவுடன், அது மேலும் தொடர்ந்து, குறிப்பாக ' எதிர் தரப்பு சாட்சிகள் ' விசாரணைகளை நிர்ணயிக்க வேண்டும். குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 233-ன் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ள நடைமுறைகளின்படி தனது தரப்பு வாதத்தை முன்வைக்குமாறு குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு அழைப்பு விடுக்க வேண்டும். இது குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு வழங்கப்பட்ட விலைமதிப்பற்ற உரிமையாகும்.

x. அதே மூச்சில், விசாரணை நீதிமன்றங்கள் விரைவான விசாரணைக்கான உரிமை போன்ற பிற முக்கியமான பரிசீலனைகளையும் சமநிலைப்படுத்த வேண்டும். இது தொடர்பாக, மேற்கண்ட விதிகள் தாமதப்படுத்தும் தந்திரோபாயங்களாக தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதை அனுமதிக்கக்கூடாது என்று நாங்கள் எச்சரிக்கிறோம்.

xi. மேற்கூறியவற்றைத் தவிர, தலைமை தாங்கும் நீதிபதி தண்டனை வழங்கும்போதும், சிறை விதிக்கப்படும்போதும், இந்த நீதிமன்றம் வகுத்துள்ள வழிகாட்டுதல்களைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

xii. சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி, மேலே விவாதித்தபடி, வரதட்சணை மரணத்தின் கொடுமை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகிறது. இருப்பினும், சில நேரங்களில் கணவரின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் குற்றம் செய்வதில் எந்த செயலூக்கமான பங்கும் இல்லாவிட்டாலும், அவர்கள் குற்றத்தில் இணைக்கப்படுகின்றன, எனவே அதனை கருத்தில் கொண்டு அவர்கள் தொலைதூர இடங்களில் வசிக்கிறார்கள் என்பதும் கவனிக்கப்படுகிறது. இந்த வழக்குகளில், நீதிமன்றம் அதன் அணுகுமுறையில் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்.

37. மேற்கண்ட பொருண்மைகளின் வெளிச்சத்தில், தொடர்புடைய பொருட்கள் மற்றும் கிடைக்கக்கூடிய ஆதாரங்களை ஆராய்ந்த பிறகு, உயர்நீதிமன்றமும் விசாரணை நீதிமன்றமும் இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 304-பி இன் கீழ், மேல்முறையீட்டாளர்களை தண்டிப்பதில் எந்த தவறும் செய்யவில்லை என்பதைக் காண்கிறோம். ஏனெனில் மேல்முறையீட்டாளர்கள் சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 113-பி இன் கீழ் அதன் சுமையை நிறைவேற்றத் தவறிவிட்டனர். எனினும், உண்மைகளையும் சூழ்நிலைகளையும் ஆராய்ந்ததில், இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 306 இன் கீழ் குற்றம் நிரூபிக்கப்படவில்லை என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். எனவே, இந்திய தண்டனைச் சட்டம் 306-வது பிரிவின் கீழ் விதிக்கப்பட்ட தண்டனை மற்றும் சிறையை நாங்கள் ரத்து செய்கிறோம்.

38. மேற்படி, பகுதியாக மேல்முறையீடுகள் அனுமதிக்கப்படுகின்றன. ஏதேனும் நிலுவையில் விண்ணப்பங்கள் இருந்தால் முடித்து வைக்கப்படுகின்றன.

மேல்முறையீடுகள் அனுமதிக்கப்பட்டன.

## பொறுப்புத்துறப்பு

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி, தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான நோக்கங்களுக்கும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும்."